

gik som sagt. Den fuldlastede sæk svaiet til siderne, gangen var ustø, det gik smaatt. Den tomme sæk, øksen, kniverne etc. tok jeg. Den anden fyr blev liggende, hvor han laa. Det gik nedover til dalen. Et par gange forsøkte knekten at stoppe op — skyldte på træthet. «Gaa! Ellers skyter jeg». Endelig kom vi frem til en gaard; der blev stor opstandelse. Min ledsager kunde knapt staa, da vi kom frem. Lensmanden blev varslet, baade han og betjenten kom snart tilgaards. Forklaringen blev git. Fundet var stort. Det viste sig at være farlige, længe eftersøkte indbrudstyre og voldsmænd, som hadde været bygdens skræk. Sækkerne blev tømt. Indholdet var overraskende. Beviserne straks irettelagt, for hvem man hadde med at gjøre. Den andre blev hentet paa langslæde om kvelden, og fandtes, — efter min anvisning — liggende hvor jeg forlot ham. Lensmanden mottok en indgaaende forklaring av «revolvermanden» og banditterne, som avgav fuld tilstaaelse og havnet i lensmandsarresten. Lensmanden bad om at faa se min «revolver». Det fik han da. Tableau! Da jeg viste ham mine lange fingervaatter og demonstrerte med høire haand «revolveren», som for anledningen var skivaattens pekefinger, som ingen slusk i skumringen kunde vite eller se skjulte «revolveren». Det kunde hende husets beboere og den tilstedeværende politimyndighet fik sig en god latter; men de to banditter lo ikke. Deres fjæs, da «revolveren» demonstrertes, glemmer jeg aldrig. Nogen revolver har jeg aldrig eiet. «Forhørsretten» opløstes endelig. Man gik hver til sit herberge. Kanske gav banditterne — paa veien til arresten — hinanden et hemmelig løfte om at se sig bedre for, naar de en anden gang maatte være saa uheldige at møte en gammel fortuner.

MAGNE HAAVE

Ingeborg i Grønli

Foto: Karen Ansteinson

Ja, hvem kjente ikke Ingeborg? At hun het Solberg og var fra Gelleintrøa, var det ferre som visste.

I Grønli bodde hun i nesten en mannsalder og sørget for mat og kaffe til den som kom innom på tur. Besøket i Grønli var somme tider — i sær om søndagene — kolossalt og alt for stort i forhold til plassen, men kom du der en kveldstund, kunne det gammelkoslige ved huset riktig vise seg. Og da var Ingeborg i sitt ess. I

kjøkkenkroken kunne du da få historier og nyheter som riktig passet til kaffeturen, i gammeldags lampelys. Hennes vennskap gjaldt ikke bare mennesker, hva mange bilder på veggene fortalte, men også dyr og fugler. Dem stelte hun med, og når tobente gjester dro, kom skogens firbeinte fram for å få en godbit — særlig harer.

Ingeborgs beste venner har i år reist henne et varig minne — en diger kampestein med innskrift. Vi vil også minnes henne med et bilde. Det er tatt av fru Karen Ansteinsson i 1961 og viser Ingeborg i ferd med å svinge ljåen mot brennhetta, som hun ikke likte.